

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Petites grans aventures

La història. Koganei, Tokio occidental, en una casa de camp, ara. Shô és un noi delicat de salut que se'n va a fer repòs a la casa de l'àvia, un bon dia descobreix Arrietty, intrèpida noia diminuta d'uns deu centímetres, que viu amb els pares sota els taülons d'un armari.

La pel·lícula. Els estudis Ghibli creats el 1985 per Hayao Miyazaki i Takahata Işao vindrien a ser (salvant les distàncies culturals) la rèplica nipona a la Walt Disney Productions. Inventors de móns propis (*Ponyo en el acantilado*, *El castillo ambulante*, *El viaje de Chihiro...*) Miyazaki i el seu equip campen lliures. A *Arrietty y el mundo de los diminutos* adapten la coneguda novel·la infantil *The Borrowers* (*Els prestataris*) de la britànica Mary Norton per narrar la història d'un amor impossible entre un ésser humà normal i una diminuta noieta de tres dits d'alçària. I de les seves peripècies personals i familiars per surar en un univers on les diferències quan les classes socials (en el film, l'estatura física) dificulten l'harmonia sentimental entre els individus.

Arrietty pot contemplar-se com la deliciosa reducció (que dirien els xefs ferranadrià) dels Romeu i Julieta, i *El increíble hombre menguante*, el fantàstic clàssic del fantàstic Jack Arnold. El guió confegit pel mateix Hayao Miyazaki primfi-

la els neguits dels joves personatges centrals, Shô i Arrietty, abocats al conflicte de seguir o resistir-se als condicionants familiars i prejudicis socials que els envolten. Amb la finesa pròpia dels dibuixos marca de la casa, el film cova a foc lent el reguitzell de les petites grans aventures que viuen els protagonistes. Elegància i reflexió emmarquen el conjunt d'un relat senzill que destil·la emoció en sordina. És com donar un cop d'ull distret al jardí de casa o comunal: tot sem-

Arrietty y el mundo de los diminutos

Dir: Hiromasa Yonebayashi.

Guió: Hayao Miyazaki.

Foto: Atsushi Okui.

Música: Cécile Corbel.
Japó, 2010. JC Alpicat.

bla en calma. És al dessota que la vida es persegueix.

La imatge. Arrietty amagada re-re la cortina de la finestra de Shô, indecisa a deixar-se veure pel noi.

La frase. "Gràcies a que no sabeu que existim, podem sobreviure", reconeix Arrietty. És el problema de les minories. O quan la invisibilitat, lluny de ser un greuge, n'és una garantia. Hi ha res millor que la discreció?

La recomanació. Una deliciosa vetllada per a famílies sense preses ni neguits.